

ФАРМЕРСЬКА СТОРІНКА

НАД ЧИМ ТРЕБА ЗАСТАНОВИТИСЯ. ЗА НАШІ ГОЛОСИ ПРИ ВИБОРАХ.

Хоч ще для докладно не встановлено, але все-ж такі певні речі можна сказати, що шестий річний з'їзд Товариства Українських Робітничо-Фармерських Дім відбувся в другій половині або при кінці січня 1925 року. Значить до з'їзду осталося приблизно півтора місяці.

Всі робітничі організації Товариства Укр. Роб. Фарм. Дім є вже в курсі діла з'їзду і їм не приходиться так довго до них готуватися. Інша справа з фармерськими організаціями. До цього часу фармерські організації були слабо репрезентовані на річних з'їздах Товариства Укр. Роб. Фарм. Дім. Приблизно представники фармерських організацій провінцій Манітоби, ондари та Саскчевану і на тому кічалося. Альбертські фармери, через дачинський порадник, на з'їзді до Вінніпегу не прислали своїх делегатів, обмежуючись провінційними з'їздами в Едмонтоні.

Провінційні з'їзди є колючі і корисні, але мають лише місцеве значіння. Вони виконують і до певної міри дозволяють ухвалити краєвого з'їзду, тоді як краєвий з'їзд є, так би мовити, законодавчим тілом цілої організації, є її парламент. Тому то обов'язком всіх філій, відділів і товариств є подати, щоб вони були представлені на краєвому з'їзді Товариства Укр. Роб. Фарм. Дім.

Що-ж до фармерських товариств далеких провінцій, головні Альберти, то не дивлячись на те, що економічне положення, вони повинні постаратися і вислати на шестий краєвий з'їзд Т.У.Р.-Ф.Д. своїх делегатів. Одному, а навіть двом товариствам зробити це важко. Але цьому лихові дуже легко заридити в той спосіб, що кілька найближчих товариств повинні порозумітися між собою і вислати єдиного делегата.

Для альбертських фармерів зробити це тимбиш легко, що після ухвали останнього краєвого з'їзду в Едмонтоні фармерські товариства в Альберті поділені на округи. 6 там всіх вісім організаційних округів: Федора й околиця, Смоки Лейк й околиця, Спеден й околиця, Мондейр й околиця, Ветреві й околиця, Ленюк й околиця, Стубно й околиця і Содо Лейк й околиця.

Отже в вісім округів, до кожного з яких належать по 5-6 місцевостей. І при добрій волі, при дійсному бажанні фармерських товариств цих місцевостей, кожний округ може бу-

ти дуже легко представлений на з'їзді Товариства Укр. Роб. Фарм. Дім своїм делегатом. Кожний округ може легко вислати від себе одного делегата.

Певна річ, що це залежить від того, чи ті округи, як організації одиниці, дійсно існують, чи ухвала західно-округного з'їзду лишилася тільки на папері. Якщо хоч на половину існували, то й тоді їм не тяжко вислати від себе представників на з'їзд до Вінніпегу. Економічне положення ніяк не може бути перешкодою, бо серед робітництва воно завжди тяжке, але робітництво на це не звертає уваги тоді, коли дає про організації і освіту працюючих мас.

Порушуючи цю справу ще доки будуть оголошені день і програма шестого з'їзду Товариства Укр. Роб. Фарм. Дім, я піддаю під розвагу товаришам фармерам і їх організаціям таку пропозицію:

Фармери повинні порушити в своїх товариствах справу шестого з'їзду Т.У.Р.-Ф.Д. і зараз таки порозумітися з сусіднім товариством, чи товариствами. Кожний з вище перелічених округів в Альберті хай вишле організатора до товариств тих місцевостей, які належать до його округу згідно з резолюцією останнього західно-округного з'їзду. Порозумівшись між собою, хай кожне товариство з поодиноким вирішить, чи воно годиться, щоб їх округ вислав свого делегата на шестий з'їзд Товариства Укр. Роб. Фарм. Дім до Вінніпегу. А вже пізніше, коли всі, чи більшість членства вирішить, щоб делегата послати, тоді, перетавши і обговоривши програму з'їзду, яка буде подана на сторінках "Укр. Роб. Вістей", або розіслана окремою легою до всіх філій, відділів і товариств — вибрати відповідного представника на той з'їзд.

Шестий з'їзд Товариства Укр. Р.-Ф.Д. буде важким для цілого Товариства тим, що на ному остаточно вирішаться всі справи з реєстрування наших філій, відділів і товариств на мінімальну інкорпорацію; на ній має вирішитися справа фармерської секції при Т.У.Р.-Ф.Д.; справа фармерського окремого органу, буде докладно обговорюватися організаційно-освітня справа серед фармерів взагалі.

Разом зі з'їздом Т.У.Р.-Ф.Д. відбувається також перший з'їзд Робітничого Запомогового Товариства і інших наших робітничих організацій. З цього видно, що шестий з'їзд Товариства Укр. Роб. Фарм. Дім буде

те смаровидо платите, це річ не надається до дискусії, бо як зачне про це говорити, то ви... бо... ше... ше... ви! Видите, хто ви за один. А знайте!

Це все смаровидо перед виборами прийде до вас, бо тепер воно має свої курси, на котрих удіється їм практики в політичних крутияхвах. Вони тепер студують, де перед виборами вам будувати мости, дороги, спускати воду з озера, позичити грошей на малий процент, як знизити таксу, як замінити "patriotic fund" (такса патріотичного фонду), введена в життя підчас війни, хотів патріотична, однак була примусова) на "public revenue" (публічний прихід) і всі інші політичні пляни. — По іспиті ці смаровиди придуть до вас вже "обріхтовані" і тоді во-

змиються до вас "простих рекрутів", та мають вас до того неділь "обріхтовати".

Не є це гумор, а дійсний образ струпилої політики старих витертих партій.

Нам треба застановитися над цією справою як слід і спільними силами з робітництвом створити один фронт при надходячих виборах в Саскчевані.

Бачимо добре, як теперішнє саскчеванське правительтво дає про фармерів, як воно ставиться до їх жадань. Голосувати нам на правительствених кандидатах при надходячих виборах, значилоби зрадити самих себе і свої інтереси. Ставмося до них так, як вони ставляться до наших жадань. Отсе повинно бути гаслом фармерства і робітництва при наступних виборах.

Міхайло Вітміс.
Продгом, Саск.

КООПЕРАЦІЯ В РАДЯНСЬКИХ І КАПІТАЛІСТИЧНИХ УМОВИНАХ.

В новому економічному житті Радянських Республік велику роль відіграє радянська кооперація. На Україні кооперація дуже гарно розвивається у всіх галузях господарського життя і видає свої кооперативні органи.

В Харкові селянська кооператива "Сільський Господар" видає великий місячний журнал тої самої назви, а в Києві виходить дуже гарний ілюстрований кооперативний двотижневий журнал п. н. "Нова Громада".

В 35 ч. "Новой Громади", в статті "На порозі восьмого жовтня" читаємо про роботу і значіння кооперації на Радянській Україні і про безпомічність кооперації в капіталістичних країнах.

Є це досить влучне порівняння праці кооперації в радянських і капіталістичних умовах. Стаття звучить:

Наша багатотисячна кооперативна армія, уперто, день-за-днем працюючи коло виробництва народного господарства у всіх його проявах, коло поліпшення добробуту працюючих мас, твердо усвідомила собі істини, які незабаром повинні запанувати в цілому світі:

На іхході сьмого року Великої Жовтневої Революції вона голосно, на цілий світ, заявляє: нема кооперації без радянського ладу, без диктатури працюючих; у стократ тяжчі, непродолимі були-б терністі шляхи до здійснення соціалізму без радянської кооперації.

Наша багатотисячна кооперативна армія добре знає, як мало, як надзвичайно мало розвинена кооперація за колишнього у нас ладу.

А що дав працюючим високорозвинений кооперативний рух у капіталістичних країнах західної Європи? Що дали їм ті незчисленні багатства, що їх зібрала кооперація протягом багатьох десятиків років "лишнього розвіту", якими похваляються кооперативні ідеологи бур-

СЕЛЯНСЬКИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛ.

Дата 16 жовтня минулї рік, як закінчилась перша в світі Селянська конференція, що відбувалась протягом 6 днів.

В конференції брали участь понад 40 різних націй з 22 держав. Промовці, що виступали мало не від усіх країн світу, змальовали жалку картину селянського життя в буржуазних країнах, і всі приходили до однієї думки — що далі так не можна жити, що треба вирвати селянство з-під впливу чорносотених організацій, треба закласти таку селянську класову організацію, яка охоплювала-б усе розпорощене по всьому світі селянство, як от об'єднує робітників робітничий професійний Інтернаціонал та III. Комуністичний.

Всесвітня селянська організація, разом з робітничим Інтернаціоналом, під певним доглядом Комуністичної Партії, повинна об'єднати селян всесвіту в Селянський Інтернаціонал. Це саме й було ухвалено конференцією під гаслом: "Селянськї робітники всіх країн, єдинаясь!".

За рік свого існування Селянський Інтернаціонал завоював багато прихильників до своєї організації: число членів з кожним днем збільшується. Секретаріат повідомляє, що вже пророблено велику організаційну роботу. Вступило до Інтернаціоналу понад 10 міль. селян з різних країн світу. Тепер проводиться робота коло розширення селянських організацій, що до них раніше були притягнені селяне без класового розбору.

От наприклад в Німеччині селянська партія нараховувала понад мільон членів.

Тільки дякуючи гаслові, що кинув Міжнародний Селянський Інтернаціонал, ця партія розколотась.

Більше ніж 700 тисяч бідняків вигнали куркуль, що тягнуть у бік капіталу, і пристали до червоного Селянського Інтернаціоналу.

Французькі селянські партії, так звані селяне-комуністи, також вийшли з великого селянського союзу та приєдналися до нашого Селянського Інтернаціоналу.

Такий настрій помічається по всіх державах земної кулі.

Треба же енергійніше повести боротьбу, щоб вирвати селянство з буржуазних лабетів, а також із-під впливу куркуль та духівництва, яке відіграє велику роль в деяких державах. Наприклад, у Польщі, Греції то що, поки залякують селян неказними муками й штовхають їх на послуги буржуазії та капіталістам.

На міжнародній раді, що має відбутись незабаром, буде ухвалено скликати другий Всесвітній Зїзд селянства, де мусть бути обговорено справу про те, щоб ще більше об'єднати селян з робітниками та перевести в життя ідеї комунізму.

Г. Одінець.
(Член Міжнародної Ради Селянського Інтернаціоналу.)

АРХІП ТЕСЛЕНКО.

ЩОБ З ЙОГО БУЛО?

(Продовження.)

Не до душі. Арифметика так прямо спротивилась, страх. Розказує оце він, що чим "называется" — і не слухаєм, будемо. Однаково не второпав, думаєш. Та ще вона показала мені такою сухою, мертвою. Нехай, було думаєш, ставити краще "у порога", та отчепниться з нею.

І все на виворіт, все не те, не миле, страшне.

Раз в одній статті "п'яная рожа" читаєш.

— Що воно? до чого? — дивувемось всі.

Ось увиходить учитель, я й питаю: Як це так? Квітка п'яна! Оскаривсь він, схитнув годолово, та:

— Да и болван же ты, — по-чав — Разве это какая рожа! — Помовчав. Это, это... Дурацкая башка на тебе!.. Ну, это... понимаешь... стая у порога.

Вчусь далі, аж уже й гай — не гай, і місяць не місяць.

"Луна, роца" — тлумачить учитель мені: "місяць, гай" — казати, хочеться так — чувається, вникається так. Ось мовечір: соловейко щебече, хрипці гудуть, а мати: "А місяць за гаєм сходить он як!"

І це все не те! Сумно, тяжко якось. І світ уже не тим, мов здається мені, батько, мати... І це мов я десь далеко од дому.

Жалко було, а все такі трохи по трохи почав я й навспраки думати: мабуть, ніщо такі наша мова; для мужиків нетямухих, темних тільки й є вона.

У письмовному ніде немає її; як глазує з котрого, кривить жого: "Та? що?" — так уже твердо вимовляє слова ці. Мабуть, вона тільки для смішок є людям письменним.

Почав і собі в учителя розум набіратися. Було, мати як скаже таке, що, як от: "книш, паллячка" — а я:

— Так, як як?.. — регочу.

А то пер вечером раз трапилося у хату до нас книгоноша один. Такий бородатий, в чумарці бобринковій. Разгортає

книжечки на столі: "Бова Королевич", "Ерусалн Лазаревич"...

— А це ось... показує синеньку одну, — "Кобзар" — по нашому.

— А ну? — Розгортаю: "Думи мої, думи мої"... Справді... по нашому. Як же це так?... думаю. — Хіба... хіба годиться й по нашому? — всміхаюся до книгоноші.

— А то-ж як! — каже. — То по-руському, а це по нашому; і то зрив, і це.

Дивлюся я.

— А чого-ж учитель у школі, — почав я йому.

— Мало чого не буває! — по-вів бородою він. — Шевченко — сочинитель, чоловік не вчителя твого і... що він каже... Перегорнув листків скільки. Ось... — показує.

Читаю: "І чужому научайтесь, і свого не цурайтесь"... Дивлюсь тільки. Далі читаю: "Бо хто матір забуває, того Бог карає".

— Та, йшовши з класу, взяв і пі.

Болює серце: і чотири копійки стратив, і мати хустини не купила, й... книжка загинула... така гарна.

Отже вже іннакше я став думати про своє рідне... Дороге, миле!

Любив я писати статейки, вірничі — на зразок тих, що учив.

Страх хотілось писати! Особливо про ліс, квіточки... Прийд, було, з школи, сідаю, пишу. І от до цього часу писав по руському все, — звісно, як мій, мішанишею, а це вже по нашому став. Пишу й люблю, любю мені, так воно й пристає до душі, як думаєш, так і пишеш.

(Далі буде).

Чи ви ворог своїм приятелям? Коли ні, то чому не постараетесь, аби всі ваші приятелі читали "Укр. Роб. Вісті"? Ви зробите їм зрительську прислугу, як зробите їх передизачниками "У.Р.В."